

Přes to, že to tak nejdřív vypadalo, když jsme vyráželi.

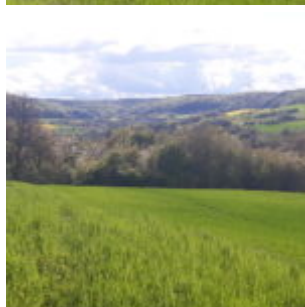
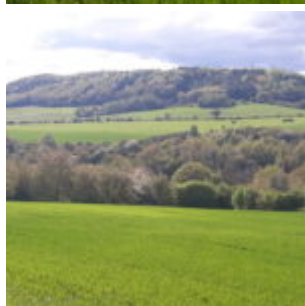
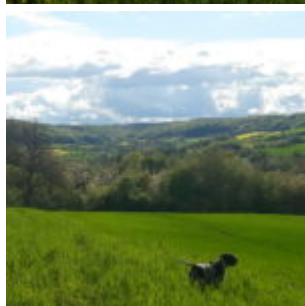
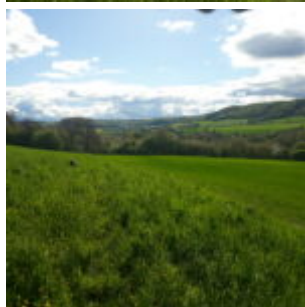
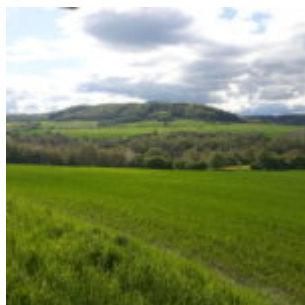
A vyráželi jsme hromadně, tedy komplet fšicí. Což znamená Brtníkova trasa, protože Brtník nerad chodí jinam. Má rád svou trasu, protože je jako ten nosorožec. Ten taky nemá rád změny a když ho nějaký stihnou, nese je nelibě a velmi se jim brání. ☐☐ Mám takový podezření, že Brtník roste v autistu ☐. Ale nejni v tom sám, kupříkladu můj oblíbenej Patrik Hartl, to má stejně - ostatně od něj mám to označení nosorožec, za kterýho se sám označil. Protože odjezd na dovolenou, je pro něj stejný trojma, jako pro nosorožce stěhování. Viděli jste někdy, jak to probíhá, že jo. Nosorožec je nervózní, že má jít někam jinam - do bedny, pak je nervózní, že je v té bedně, pak je nervózní, že má z té bedny vylézt, pak je nervózní, že vlastně je někde jinde. A když si tam zvykne, tak nedejnosořčičíbože, aby se měl hnout jinam. A Patrik Hartl /stejně jako Brtník/ je nervózní, že má jet na dovolenou, protože se musí hnout z místa, kde je zvyklej, že jo. Pak ta cesta, to je pochopitelně taky nervózní, to je jasný. Pak ho teda vyženou na to místo dovolený, von je tam zpočátku nervní, ale pak si tam pěkně zvykne, amáme problém, protože se musí vrátit z dovolený domů, ale to už je tam zvyknutej, že jo, takže je zase nervózní, že se musí hnout někam jinam..... hele prostě chlap, no ☐. No, takže nosorožec Brtník prostě oblibuje svou trasu a tak já jako moudrá žena, když chci, abychom šli společně, jdu tu jeho pořád stejnou trasu.

A tak i dneska. Takže kompletní sestava, včetně mourovatýho sígra, kterej se tentokrát nechal aspoň odlapit u silnice a byl přenesen. Odlapit ho musel Brtník, protože ode mne už se nenechá, moc dobře ví, že jsem nechtěla, aby s námi tudyma chodil a vždycky jsem ho vrátila za plot k němu domů. Takže já mám smolikof a i tak se na druhý straně zpočátku štrachá fikaně křovím, abych si pro něj - i když už to dávno nemám v úmyslu - nemohla sáhnout. Vyleze až nahore na rozcestí, kdy usoudí, že už by mi to za to nestálo. A žene se za Brtníkem, aby mohl bojovat s proutkem, který kvůli němu Brtník nosí.

Když jsme na rozcestí dorazili tentokrát, vypadalo to, že se na nás žene minimálně déšť, či spíš teda bouřka. Od Řípy se táhly nafialovělý mraky, který nevěstili nic dobrýho. A tak jsme si řekli, že to dneska trošku zkrátíme. Hehehe. ☐

To bychom bývali ovšem nesměli vylézt z lesa na louku v tenhle krásnej moment:

A nezmokli jsme!

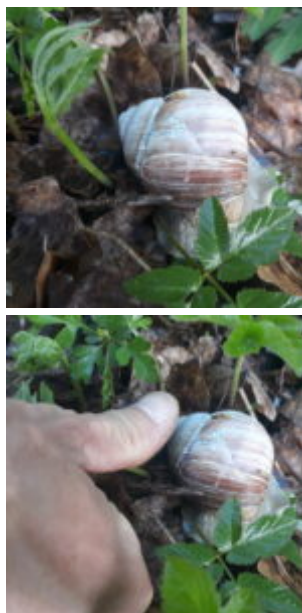

Za námi sice fialovo, ale před námi tahle nádhera. Tak jsme se na to vyflákli a šli si lážo plážo dál tímhle směrem. A protože vlastně najednou nebylo kam spěchat, vytáhla jsem ohaříkům házedla a trochu jsme si hráli a trochu i vážně pracovali. Tali teda mínila, že pracovat se nebude, ale..."Bez práce nejsou děfče koláče, mohla bys bejt taky hlady ☐!", vyhrožovala jsem jí. Ale nakonec přes nutnost být krutopřísná, se do toho madáme položila a bavilo jí to. Přenechala jsem ji pak Brtníkovi a věnovala jsem se Rumíčkoví. A nejen jemu teda. Protože ten mourovatej lotr Babinskej si furt stěžoval - oprávněně teda - že je tráva moc vysoká a hlavně teda, že je mokrá. Byl durch jak houbička, takže jsem ho začasto popadla a nesla jsem ho v náručí. Kupodivu ani neprotestoval a nebylo ani nutno mého vynikajícího zpěvu, aby v té náručí zůstal.

Nejdřív se věnoval tomu, aby si osušil kabátek a pak si užíval rozhledu v suchu. Jo, tentokrát se mu v té náručí zalíbilo natolik, že když jsem ho dala na zem, protestoval a že budeme dneska nosit. Jako je to výborný, když v jedné ruce máte kocoura a druhou metáte do dálky ohařovi házedlo. Aspoň, že na plácku za starým ořechem, kde je tráva nižší se uvolil, že teda pobude taky na zemi. Abych mu ten pobyt oživila, umístila jsem mu na mladej oříšek dobrůtku z kapsy. Musel si tam pěkně vyšplhat a dobrůtku si najít. Bavilo ho to. Stejně jako ohařiska bavilo hledání házedla ve vysoký trávě. Rumíček tohle naprosto miluje a tak lítal jak podervanej a hledal pěkně soustředěně. Aji Taliprtka se pěkně snažila a tak jsme se tam na nějakou dobu zapíchli.

Děšť si to asi nakonec rozmyslel a tak nebylo kam pospíchat. Mohli jsme být tudíž jako no jako šneci - takhle nějak:

A nezmokli jsme!

Nepodařilo se mi na tu fotku dostat jeho opravdovou velikost a ani ta ruka, jako měřítko tomu nepomohla, protože to nějak není vidět, jak obří byl. O kus dál byl ještě jeden takovejdle macek. Asi něco jako minioblovka ☹️. Ne, to přeháním, a hodně, nicméně velikej a věkovitej byl. Domeček už měl vyspravovanej a obří. Tak doufám, že si kluk užije další sezónu. Jak dlouho vlastně asi žije šnek? Nevíte někdo?

Šnečím tempem jsme se pak courali domů a v úvozu před vesnicí si ohaříci vyžádali svou oblíbenou zábavu, kdy jim házím dobrůtky do strmých stěn úvozu a oni si je tam hledají a loví. Tohle Tali naprosto zbožňuje a vždycky přijde, aby mi to připomněla ☹️. Jistě chápete, že mě to vždycky potěší. Brtník je vždycky daleko vpředu, páč jako správnej nosorožec prostě jde a jde a ničím se nezdržuje.

Aspoň, že ho vždycky zadrží ta silnice, kde počká, abychom přešli hromadně, jinak by se Mouses za ním vydal na vlastní pěstičku a to nikdo nechceme. Tak déšť nakonec nepřišel a tak jsme se mohli chvíli placatit na zahradě a já tam pak mohla nechat zvířectvo a jít baletit do kuchyně. Protože jíst se musí, že jo ☹️